

Nhật ký 30 ngày của nam phụ

Contents

Nhật ký 30 ngày của nam phụ	1
1. Phần 1	1
2. Phần 2	6
3. Phần 3 (hết)	12

Nhật ký 30 ngày của nam phụ

Giới thiệu

Đây là một truyện khá ngắn để đăng nó vào mục truyện dài vì thể hơi khó để viết giới thiệu. Truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-30-ngay-cua-nam-phu>

1. Phần 1

Mở đầu: Gia đình tôi

Một

Tôi là Trần Thanh Vũ, mười bảy tuổi. Hiện tôi đang học ở một trường cấp ba nổi tiếng nhất thành phố, thành tích học tập của tôi không phải luôn đứng đầu khối nhưng chưa bao giờ nằm ngoài top ba. Nhưng điều khiến mọi người biết đến tôi lại không phải vì thành tích học mà vì tôi cao ráo, đẹp trai và là một blogger có nửa triệu người theo dõi. Chẳng biết họ theo dõi vì để hàng ngày ngắm ảnh tôi hay vì giọng văn dí dỏm của tôi cuốn hút họ nữa.

Bạn đang cho rằng tôi là một Hot Boy, đẹp trai, nhà giàu, là chuẩn nhân vật chính trong mấy truyện teen hiện nay ấy à? Ừ, có vẻ cũng đúng, trừ phần cuối cùng: nhân vật chính. Từ khi sinh ra tôi đã là một nhân vật phụ, một cái bóng mờ nhạt của cả gia đình. Một thằng nhóc mười bảy tuổi có những điều kiện như tôi thì đương nhiên có thể ngẩng cao đầu, nhìn đời bằng nửa con mắt. Nhưng mọi chuyện hoàn toàn khác vì tôi

sinh ra trong một gia đình toàn “quái kiệt” thế nên hào quang do tôi tỏa ra khi xếp bên cạnh những thành viên ưu tú trong gia đình bỗng chốc như đom đóm và đèn 100 W vậy.

Hai

Ba tôi chuẩn mẫu nam chính của ngôn tình thiếu nữ: siêu cấp đẹp trai, siêu cấp thông minh, siêu cấp giàu có, và siêu cấp si tình. Cái dở hơi nhất cuộc đời ba tôi có lẽ là yêu mẹ tôi. Nghe người ta nói khi học lớp năm, ba tôi chú ý tới mẹ tôi vì cái tên quê không đỡ nổi của bà: Nguyễn Thị Sen. Ba cảm thấy thú vị vì cách người ta gọi mẹ hết như cách bà nội tôi gọi mấy cô giúp việc. Và không hiểu ba đã trêu chọc mẹ như thế nào mà khiến mẹ thẳng tay cho ăn mấy cái bạt tai. À, tôi quên không nhắc tới, ba tôi hẳn còn là người siêu cấp thích bị ngược đãi, bởi sau mấy cái bạt tai đó ba tôi lại càng để ý, càng theo sát và cuối cùng bị nụ cười hiền lành chân chất gái quê của mẹ tôi thu phục.

Mẹ tôi, nhan sắc bình thường, học hành cũng bình thường, gia thế bình thường, cái không bình thường nhất của bà là khiến ột siêu cấp đẹp trai như ba tôi chết mê chết mệt. Mười lăm tuổi, sau năm năm bám đuôi theo đuổi thì ba tôi mới mới được mẹ tôi đi chơi một lần, đó là tham dự một bữa tiệc của ông anh hay bà chị họ nào đó. Tiếc rằng người tham gia toàn sinh viên đại học trở lên còn ba tôi vì lần đầu tiên “dắt” gái đi chơi nên chẳng có chút kinh nghiệm gì. Bữa tiệc của người trưởng thành thì đương nhiên phải có rượu, và hai người trẻ tuổi kia bị chuốc say, đó là lý do ra đời của anh cả nhà tôi: Nguyễn Anh Duệ.

Ừa vì sao ảnh lại họ Nguyễn trong khi ba con tôi lại họ Trần, dễ hiểu mà: ảnh có phải là con ba tôi đâu. Ngày đó uống hai li sâm-panh xong ba tôi say quắc cần câu, lăn quay ra ngủ tít. Thiếu người “bảo kê” lại hơi lằng lằng say nên mẹ tôi bị người khác dẫn vào phòng, và tỉnh lại thì chẳng biết người qua đêm với mình là ai nữa. Sau này mỗi lần nhắc lại ba tôi đều nghiêng rằng nói: Là ba không cẩn thận, ba quá chủ quan nghĩ nhan sắc như mẹ con thì ngoài ba ra còn ai dám nhìn nữa. À, dĩ nhiên mỗi lần nói xong điều này ổng lại bị mẹ tôi ột trận.

Cái bụng bầu của mẹ tôi lớn dần, ba tôi thương mẹ lại áy náy nghĩ rằng tại ổng đưa mẹ tôi tới bữa tiệc mọi chuyện mới thành ra như vậy nên dĩ nhiên nhận trách nhiệm. Mẹ tôi bị lừa, tưởng ba tôi là “thủ phạm” nên sau một hồi ngược đãi ổng thì ngẩng người ra vừa nhìn trời vừa xoa bụng và đi đến quyết định cuối cùng là giữ lại đứa trẻ. Nhưng cuối cùng tất cả đều không qua mắt được bà nội tôi. Bà nội tôi mất cả đời để đào tạo ra cha tôi trở thành một quý ông thành đạt, áy thế mà thứ “gái quê” như mẹ tôi lại dám “vấy bẩn” con trai bà, dám bắt con trai bà đi “đổ vỏ”. Đương nhiên bà nội không chấp nhận được việc này.

Chỉ vài ngày điều tra bà nội đã đưa ra được những bằng chứng chứng tỏ cái thai trong bụng mẹ tôi không phải là của ba tôi, rồi dùng tốc độ sét đánh chi ẹ tôi một khoản tiền và đưa ba tôi ra nước ngoài. Ba tôi soái ca bao nhiêu thì mẹ tôi lại chuẩn nữ phụ ngôn tình bấy nhiêu. Đáng lý cái bụng bầu của mẹ không phải do ba tôi gây ra thì sao có thể nhận tiền của bà nội? Nhưng mẹ tôi vô cùng thực dụng, mẹ bảo nếu không nhận tiền thì quãng thời gian đó mẹ và anh cả phải vượt qua như thế nào, đời chứ có phải trong phim đâu, mẹ cần ăn và mặc còn anh cả cần sữa và bỉm. Thế nên mẹ tôi nhận tiền, yên tâm nghỉ học một năm rồi sinh con, mượn người chăm con rồi đi học lại trong khi ba tôi ở nước ngoài gần như phát điên vì bị tách khỏi bà.

Ba

Anh cả tôi bảy tuổi thì ba mẹ tôi gặp lại nhau. Mẹ tôi khi đó mới tốt nghiệp đại học, ông chủ công ty đã tuyển dụng bà lại chính là ba tôi. Ba tôi chưa bao giờ thừa nhận nhưng anh em tôi biết tổng đây chắc chắn là cái bấy ba giăng ra chờ mẹ mắc lưới. Thế nên không có gì khó hiểu khi sau đó một năm họ làm đám cưới. Lần này thì ba tôi đủ lông đủ cánh để có thể chống đỡ được trước mọi áp lực từ phía bà nội tôi. Người ngoài thì bảo mẹ tôi mèo mù vớ cá rán, cóc ăn thịt thiên nga, dưa mồm chồi mâm son...vân vân và mây mây đủ thứ trên đời, chỉ có ba tôi vẫn luôn nói: Thật may vì mẹ tôi đồng ý làm vợ ổng.

Một năm sau đám cưới của ba mẹ thì tôi ra đời. Ba nói ông đã mất rất nhiều thời gian để lựa chọn cái tên cho tôi nhưng nó tới lại rất dễ dàng, ngày tôi sinh ra là một ngày mưa, thế nên tên của tôi là: Trần Thanh Vũ. Tôi cứ tin như thế đến một ngày ba tôi say rượu phun ra mấy chuyện tôi mới biết mình bị lừa.

Mẹ tôi mang bầu, siêu âm cả thấy mười bảy lần nhưng tới tận lúc sinh mới biết là mình sinh ba chứ không phải sinh đôi hai gái như đã tưởng. Vì thế làm gì có chuyện ba tôi nghĩ tên cho tôi cả tháng trời trước đó. Có mà lúc ấy bối rối quá vì tự xưng “dư” ra một đứa và mấy cô hộ sinh cứ liên tục giục để viết giấy chứng sinh, ngoài trời lại đang mưa nên mới đặt tên tôi là Vũ. Còn hai bà chị sinh đôi của tôi thì có tên là: Trần

An An và Trần Bình Bình, hai người này mới là lý do ba tôi mất hàng tháng nghĩ tên. Ngụ ý là để mẹ con tôi được an bình - bình an, cuối cùng thì bốn mẹ con đều tròn vuông hết thấy.

Bốn

Khi tôi ba tuổi thì anh cả tôi cãi nhau kịch liệt với mẹ. Anh muốn làm bác sĩ còn mẹ thì muốn hướng anh theo sự nghiệp kinh doanh. Ba tôi ngồi im không tranh luận vì nếu ổng đồng ý với anh cả thì mẹ tôi sẽ nói: Nó không phải con anh, đương nhiên anh không muốn nó kế thừa gia sản của anh. Còn nếu ba tôi về phía mẹ tôi thì anh cả tôi sẽ nói: Ba không phải ba đẻ của con nên ba không để cho con được làm những gì con muốn. Cuộc cãi vã lên tới cao trào thì chị hai tôi, An An, đập bẹp cái bát ăn xuống đất, đồng dục tuyên bố:

- Con sẽ thay Anh Duệ học kinh doanh, kế thừa sự nghiệp của ba mẹ, thế nên hai người để anh được làm những gì anh muốn.

Chị hai tôi khi đó cũng chỉ ba tuổi như tôi nhưng đã rất có chính kiến, trắc nghiệm IQ tới 140. Tôi và chị ba, Bình Bình, có chỉ số thông minh chỉ hơn 100, mẹ tôi nói chắc tại hai đứa tôi được lấy ra sau, bị ngạt xiu nên kém thông minh. Nhưng có lẽ vì tôi ra sau cùng nên ngạt nhiều nhất vì chị ba tôi dù chỉ số thông minh không xê xích lắm với tôi lại có năng khiếu âm nhạc, ba tuổi đã được mệnh danh là Music Angle, còn tôi thì đến tận bây giờ cái khóa nhạc cũng không biết vẽ.

Vậy là khi chị hai tôi được đưa sang Mỹ ở với bà nội để bắt đầu đào tạo thành người kế thừa gia tộc, chị ba tôi đang từng bước trở thành Super Star thì tôi vẫn ôm bát tự xúc từng muống ăn và ngây ngô nhìn đám người trong nhà. Ở gia đình khác quý tử ba tuổi tự xúc cơm ăn thì đã được cả nhà tung hô, còn ở nhà tôi thì ăn xong tôi còn phải tự bỏ chén vô chậu rửa, đánh răng và tự chui vào chăn để ngủ.

Nhà có tới ba đứa trẻ con và một ông anh trai đang tuổi dậy thì thì tôi có thể mong đợi vào điều gì? Ba mẹ tôi quá bận, vì thế ru ngủ hay đọc truyện cho tôi nghe trước khi đi ngủ là việc tôi chỉ được thấy trên ti vi. Nếu không có một lần nửa đêm mắc tè tỉnh dậy nhưng chưa kịp đi, bắt gặp mẹ rón rén đi vào phòng đêm chần cho tôi thì chắc tôi cứ tưởng chả ai trong nhà quan tâm tới một đứa tầm thường như tôi.

Năm

Hai năm trước anh cả tôi trở về nước và trở thành tiến sĩ y khoa trẻ nhất cả nước khi mới có hai lăm tuổi. Chị hai tôi thì học vượt ba lớp thành công đầu vào khoa Quản lý nhân lực của Đại học Harvard. Chị ba chính thức trở thành Super Star khi album đầu tay của chị đạt doanh thu cao nhất trong các bảng xếp hạng châu Mỹ, châu Âu và châu Á, còn châu Phi và châu Nam Cực có bảng xếp hạng hay không tôi không để ý lắm. Bản thân tôi hai năm trước thành công tốt nghiệp cấp hai và thi đậu được vào cấp ba danh tiếng nhất thành phố. Thằng bạn tôi thi vào trường kém hơn mà được bố mẹ mở tới mười bàn tiệc ở nhà hàng để liên hoan chúc mừng. Nhưng thành tích của tôi so với ba anh chị của mình thì chẳng là gì nên tôi ngại không hề nhắc tới. Có điều ba vẫn nhìn ra, xoa đầu tôi cười nói: Con trai ba lớn rồi, ngày một giống mẹ.

Chà, với ba tôi thì đây là lời khen bởi trong mắt ông thì mẹ cái gì chả tốt. Nhưng lời này qua tai mọi người có nghĩa là: tôi giống mẹ nhất nhà, đầu óc, học vấn, tài năng, tất cả đều dừng ở hai chữ bình thường. Thật may về phương diện di truyền tôi còn vớt vát được tí, có được bộ dáng tốt mã của ba. Nhưng đứng cạnh ba và anh cả vẫn là “kém sắc” hơn chút. Thế đủ thấy ba đẻ của anh cả tôi hẳn là một gã đẹp trai hết biết chứ nếu không nhan sắc tầm tầm bậc trung của mẹ tôi làm sao sinh được một soái ca lạnh lùng là anh cả nhà tôi. Mỗi lần nhìn anh cả tôi lại âm thầm nhớ tới lời ba tôi răn dạy: Rượu là đồ ma quỷ, nếu không phải xin tới mức không nhìn rõ được trời đất thì lí gì một soái ca lại đi ôm mẹ tôi lên giường (trừ trường hợp mà khoa học không thể giải thích là ba tôi). Tôi cũng hoàn toàn nhất trí với ba tôi rằng, gã cha đẻ của anh cả tôi hẳn là ngày hôm sau tỉnh rượu nhìn thấy rõ diện mạo của mẹ tôi trên giường thì sợ quá mà chạy mất. Thế cho nên đến tận bây giờ anh tôi vẫn không biết (thực ra là không muốn biết) ba đẻ mình là ai.

Tôi cũng không tủi thân khi đem mình so sánh với những người trong nhà, vì tủi thân cũng chỉ là một cảm giác và cảm giác thì sẽ chai sạn theo thời gian. Tôi mười bảy tuổi thì có tới mười bảy năm để mà “chai sạn” với cái cảm giác này rồi. Để lấy lại cân bằng trong cuộc sống tôi chưa từng giới thiệu gia đình với bạn bè. Ở nhà lúc nào tôi cũng lấy tư thế như xem ti vi nhìn cả nhà. Lúc nào cảm thấy khó chịu thì tìm bạn bè. Dù sao cái đứa “tầm thường” ở nhà như tôi lại là “thần tượng” trong mắt những người khác.

Cuộc sống cũng như suy nghĩ của tôi đã có nhiều thay đổi kể từ sau ba mươi ngày đen tối nhất trong lịch

sử gia đình tôi. Trước ba mươi ngày này tôi là một nam phụ trong một bộ phim tình cảm gia đình, sau bộ phim, tôi vẫn là một nam phụ, nhưng là một vai nam phụ được thừa nhận và tôi nghĩ mình hài lòng với vị trí nam phụ ấy.

Ngày thứ nhất

Sáng nay có kết quả thi học kì, tôi đứng thứ hai toàn khối. Tôi vừa cười cười với mấy đứa con gái đang phóng ánh mắt ái mộ về phía mình vừa cầm bảng điểm nhét vào cặp. Mẹ và ba cũng chẳng xem đến cái này. Trước thì tôi tưởng họ chẳng quan tâm gì đến tôi đâu nhưng hóa ra tôi nhầm. Một lần mượn laptop của ba, tôi thấy ba có email của cô giáo chủ nhiệm. Thì ra hàng tuần ba đều nhận được báo cáo học tập của tôi. Lần đó tôi đứng thứ nhất toàn khối, tôi còn nhìn được ba chuyển tiếp email của cô giáo chủ nhiệm ẹ, ba chỉ nói mỗi câu: Em nhìn con trai chúng ta kìa! Kèm theo đó là một cái icon trái tim. Thật ra với cặp đôi bố mẹ hơn bốn mươi mà suốt ngày phóng tim tưng về phía nhau thế này tôi cũng thấy buồn nôn nhưng khi đó tôi không những chẳng thấy buồn nôn còn vừa nhìn màn hình laptop vừa cười một mình.

Từ lần đó tôi đã nghĩ dù chẳng ai hỏi han đến, và dù bộ não chẳng trác tuyệt như mấy anh, mấy chị, không có tài năng khiến người khác ngưỡng mộ, không thể học nhảy cóc vài lớp nhưng tôi vẫn sẽ cố gắng hết khả năng có thể của mình vì tôi biết dù ba mẹ tôi luôn làm bộ làm dáng không để ý nhưng kì thực họ vẫn quan tâm tới tôi rất nhiều.

Vì không muốn để lộ ra hoàn cảnh gia đình nên tôi giống như những bạn học khác đi xe đạp hoặc xe bus tới trường. Hôm nay vừa tới bến xe bus, nhìn thấy bên đường một con xe BMW biển số 4973 thì tôi chợt dạ mở túi kiểm tra điện thoại, thấy có hai cuộc gọi nhỡ của anh cả, một cuộc gọi nhỡ của chị ba, và một cuộc gọi nhỡ từ người đang ngồi trên xe ô tô kia. Tôi tránh mặt mấy người bạn quen mặt, đi bộ thêm một quãng cách xa bến xe bus. Chiếc BMW đen cũng lặng lẽ bám theo tôi, khi tôi dừng lại thì cửa xe cũng dừng sát người tôi. Tôi leo lên xe.

- Có chuyện gì sao anh Minh?

Gia đình tôi mọi người đều bận rộn nên ngoài hai giúp việc còn có một người quản lý chung cho cả nhà, đó là anh Minh. Anh này cũng toàn năng lắm, tốt nghiệp Cambridge đấy, làm thư kí cho ba tôi cũng được, trợ lí cho mẹ tôi cũng xong, quản lý thời vụ cho chị ba nhà tôi khi bà đi lưu diễn hay làm gia sư cuối kì cho chị hai cũng không vấn đề. Thịnh thoảng còn làm tài xế hoặc đi họp phụ huynh cho tôi khi ba mẹ tôi bận hoặc là phụ giúp anh cả tôi khi có vấn đề gì đó anh không tự giải quyết được. Đại khái người biết rõ ràng tường tận tình huống của mọi người trong gia đình tôi chính là anh chàng hai chín tuổi này.

Anh Minh phớt lờ câu hỏi của tôi, lông mày nhíu lại như thể tôi làm phiền anh và còn cố ý vặn to radio.

"... Số hiệu máy bay là YH4987, địa điểm rơi được dự đoán là quần đảo phía Nam Indonesia..."

Tôi định hỏi tiếp nhưng thấy thái độ không thềm để ý của anh ta thì ngậm miệng lại. Sống với một đám "quái kiệt" tôi nhận ra khi nào họ muốn nói, tự khắc họ sẽ nói. Tôi chống tay vào cửa kính ô tô, tiếng radio vẫn văng vẳng bên tai.

"...trước khi xác máy bay chìm xuống... xác nhận được là đã kịp thời mở xuống cứu hộ... có tới 167 hành khách... xác định được có hai hành khách người Việt Nam... danh tính hai hành khách này đang được tiến hành xác minh..."

Tôi lẩm bẩm:

- Năm nay là cái năm gì mà máy bay rơi liên tục?

Chả biết có phải tại nhạy cảm quá không mà đột nhiên tôi thấy anh Minh hơi cứng người, và xe phi đi nhanh hơn thì phải. Tôi móc điện thoại lần lượt gọi cho anh cả và chị ba, không ai nghe máy. Cùng lúc đó bản tin máy bay rơi trên radio kết thúc. Anh Minh này lại đỡ chứng đột nhiên tấp xe vào lề đường, phanh gấp. May mà tôi cài dây an toàn chứ không thì đập thẳng mặt về phía trước rồi.

- Chết tiệt! Anh lái xe kiểu gì thế?

Quay lại định nói tiếp thì thấy anh ta đang chăm chú nhìn tôi. Tôi đưa tay sờ sờ mặt, tôi thì có gì mà nhìn chứ? Không biết vì bị nhìn lâu quá hay vì đồng manga Yaoi* hại đời tôi, chỉ một lúc sau thì mớ suy nghĩ

thắc mắc đen tối cứ thế ùn ùn kéo tới khiến đầu tôi phình to ra và nghĩ tới chuyện... Tôi đổ mồ hôi hột, than thầm: Không lẽ nào?

*Manga Yaoi: manga boy love boy nặng.

Anh cả với chị ba gọi điện để tôi tránh anh ta, tôi lại lao đầu lên xe. Nhờ anh ta nói thích tôi rồi bắt cóc tôi thì sao? Đầu óc tôi bình thường nhưng dù sao tôi cũng được lũ con gái trong trường gọi một tiếng mỹ nam đấy. Tôi còn đang nghĩ xem có nên tháo dây an toàn, mở cửa xe mà chạy không thì:

- Ba cậu ở trên chuyến bay vừa này!

- Hả?

Tôi há mồm ra hỏi lại, chẳng hiểu anh ta đang nói gì.

- YH4987, ba cậu ở trên chuyến bay đó.

Hai tay tôi run bắn lên, đầu tôi hiện ra đoạn phát thanh trên radio "... có hai hành khách người Việt Nam chưa xác định được danh tính...", mắt tôi trợn trừng nhìn chằm chằm vào anh Minh. Mãi sau tôi mới lắp bắp nói được một câu:

- Đùa... đùa không vui chút nào.

Còn chưa xác định được danh tính mà, sao... sao có thể là ba tôi? Nhưng chính tôi cũng chẳng tin là anh ta nói đùa, vì anh ta làm quản lý cho gia đình tôi bấy năm nay, đã bao giờ tôi thấy anh ta nói đùa đâu? Chẳng biết tôi sẽ sợ mất bao lâu nhưng khi tôi định thần được thì giọng tôi đã khản đặc lại.

- Cho... cho tôi tới chỗ mẹ.

Anh Minh chỉ ừ một tiếng rồi khởi động xe tiếp tục đi. Xe dừng ở cổng bệnh viện nơi anh cả làm việc. Tôi ngơ ngác nhìn anh Minh. Anh ta chậm rì rì đỗ xe, cân nhắc một hồi rồi mới nhìn tôi nói:

- Ba cậu nói, kì thực trong số mấy anh chị em, cậu là người cứng cỏi nhất, thế nên hi vọng bây giờ cậu có thể chống đỡ được.

Ừ, tôi biết tôi là người cứng cỏi, không cứng cỏi sao bao nhiêu năm sống cùng toàn thiên tài tôi vẫn không đánh mất bản thân mình. Nhưng giờ là lúc nhắc tới điều này sao? Tôi mờ mịt nhìn Minh, anh ta chần chừ một hồi mới nói tiếp:

- Ba tiếng trước mẹ cậu nhận được tin từ thư kí riêng của ba cậu, khi đó mẹ cậu đang lái xe.

Tôi lập tức như nghe thấy tiếng chuông cảnh báo nguy hiểm vang khắp nơi. Bản thân tôi khi nghe tin còn thần thờ cả người thì mẹ tôi phải làm sao?

- Mẹ cậu bị tai nạn xe hơi, cách đây ba tiếng, hiện được chuyển tới khoa của anh trai cậu, vẫn đang hôn mê.

- Cái gì?

Tôi gần như gào lên, toàn thân run rẩy kịch liệt. Ba tôi, mẹ tôi, sao lại...

Tôi không nghe thấy tiếng gọi với lại của anh Minh, cầm đầu băng qua đường chạy vào cổng viện và chạy một mạch lên khoa anh cả. Không phải giờ thăm bệnh nhưng bảo vệ nhận ra tôi vì có vài lần tôi mang đồ đến cho anh cả. Một chị điều dưỡng thoáng thấy tôi thì giữ tôi lại.

- Thanh Vũ, bình tĩnh đã, để chị đưa em tới phòng cấp cứu.

Tôi chẳng biết chị ta là ai, cũng chẳng quan tâm vì sao chị ta biết mình, tôi chỉ lăm lăm đi theo chị ta. Tôi được dẫn tới một phòng nhỏ khoảng 12 m². Cửa phòng mở, tôi thấy có hai giường bệnh, một người nằm giường bên ngoài trên người gắn chỉ chít toàn mấy móc. Tôi cố gắng mở to mắt, cố gắng ngăn không ắt nhòe nước để xác định rõ cái "bình rượu cần" gắn toàn dây dợ nằm trên giường là mẹ tôi.

Miệng mẹ gắn ống thở, cổ, tay, bụng, chân chỗ nào cũng thấy gắn dây dợ. Mái tóc đen mượt như nhung của mẹ đã bị cắt sạch, bên ngoài là những lớp băng dày. Tôi muốn cầm tay mẹ nhưng chẳng biết phải cầm thế nào vì cả hai tay đều cầm dịch truyền và gắn mấy móc gì đó. Mẹ nằm đó trắng nhợt nhạt, hai đầu

lông mày nhíu chặt lại và tiếng máy móc títtít báo liên hồi chỉ số sinh tồn là điều duy nhất nhắc nhở tôi rằng mẹ tôi còn sống.

Hai chân tôi như muốn nhũn ra, tôi muốn ngồi bệt xuống vì cảm thấy như bản thân không còn chút sức lực nào nữa thì tôi nhận ra, anh cả tôi đang ngồi xuống ở khe hở giữa hai giường bệnh từ khi nào. Hai tay anh ôm chặt lấy đầu, áo blouse dài quét đất, toàn thân anh run rẩy. Mắt tôi vô tình nhìn thoáng qua giường bên cạnh. Người nằm trên đó chẳng phải chị ba, Bình Bình, nhà tôi sao? Khuôn mặt chị cũng tái nhợt, bàn tay thò ra ngoài chăn nắm chặt. Tôi vội vã chạy về phía chị, run rẩy lay nhẹ.

- Bình Bình, chị sao vậy?

Chẳng nhẽ Bình Bình ở trên xe cùng với mẹ sao? Anh Minh không hề nói vụ tai nạn liên quan tới Bình Bình mà, hơn tiếng trước chị ba còn gọi cho tôi nên không lí nào?

Nghe tiếng động, anh cả ngẩng đầu lên, tôi như thấy được anh đang cố gắng trấn tĩnh bản thân mình.

- Bình Bình không sao, nó chỉ sốc quá khi nhận được tin tức của ba mẹ nên ngất đi thôi.

Kì thực tôi cũng muốn suy sụp như anh cả hay nhũn người ra mà ngất như chị ba, nhưng khi nhìn mẹ nằm trên giường bệnh và bộ dáng của hai người kia tôi lại cố gắng gượng.

- Anh cả, đứng dậy nào, bây giờ không phải lúc suy sụp!

Cùng với sự giúp đỡ của chị điều dưỡng chúng tôi mới đỡ được anh cả ngồi dậy. Anh Minh cũng theo tôi lên khoa, đã trao đổi với bác sĩ và ngồi lại với hai anh em tôi. Mẹ tôi bị thương tổn nặng nhất là ở não, có xuất huyết nhưng không mổ được vì não có dấu hiệu phù. Hiện tại đang điều trị phù não, ổn định mới có thể tiến hành phẫu thuật. Tôi chẳng học y, nhưng có một ông anh làm tiến sĩ khoa phẫu thuật thần kinh nên tôi đã được nghe kể nhiều lần về sự nguy hiểm của xuất huyết não nếu không được phẫu thuật sớm. Nói như thế có nghĩa là tính mạng của mẹ tôi bây giờ như mảnh chỉ treo chuông.

2. Phần 2

Ngày thứ hai (1)

Điều trị bảo tồn qua một đêm thì anh cả quyết định kí giấy chấp nhận phẫu thuật, dù rằng cơ hội chỉ có 15% nhưng nếu trì hoãn phẫu thuật thì cơ hội còn thấp hơn nữa. Đúng lúc đó chị hai nhà tôi, An An trở về đem theo một tin:

- Bà nội nghe tin của ba thì đột quy, hiện tại đang nằm điều trị ở phòng cấp cứu bên LA*.

*LA: Los Angeles

Hai ngày nay dường như tin xấu cứ ùn ùn kéo đến gia đình tôi hay sao ấy. Tôi vốn ít rời khỏi nhà nên không thân thiết với bà nội, anh cả thì khỏi phải nói, gọi một tiếng bà nội nhưng bản thân anh và cả bà nội đâu có coi nhau là người một nhà. Nhưng An An và Bình Bình thì khác, An An là do một tay bà nuôi lớn và đào tạo, Bình Bình thành danh trên đất Mỹ cũng thường xuyên lui tới và được bà nội chăm lo. Thế nên nghe tin xong người đầu tiên có phản ứng là Bình Bình, chị ba tôi lại lặn ra ngất xỉu.

Nhìn đôi mắt đỏ hồng, môi mím chặt để khỏi bật khóc của An An, anh cả muốn gắt ầm lên nhưng rồi cũng dè nén tâm trạng lại.

- Vậy sao em không ở lại chăm sóc bà nội? Bên này có anh và hai đứa rồi.

An An dựa lưng vào tường, mắt lăm lăm nhìn mẹ nằm trên giường. Một hồi lâu mới đáp:

- Bà nội trước khi bất tỉnh có nói: bằng mọi giá phải tìm được ba.

Tất cả chúng tôi đều im lặng. Máy bay rơi ở quần đảo Indonesia được xác định là đã kịp thời bung xuống cứu hộ và sáu cánh cửa thoát hiểm đều đã mở. Như vậy là có khả năng hành khách đã kịp thời thoát hiểm.

Nhưng vị trí máy bay rơi có dòng chảy siết, thật không thể đoán được người sẽ bị trôi đi về đâu. Đến bây giờ đã là hơn một ngày, một cái xác còn chưa tìm thấy chứ đừng nói gì đến người sống. Mà chúng tôi biết làm cách nào để tìm ba đây? Tất nhiên chỉ mình tôi hỏi như thế thôi, vì chỉ có mình tôi là đứa trẻ mười bảy tuổi bình thường trong nhà này. Mình tôi ngây ngô không biết phải xử lý tình huống thế nào. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thán, thật may anh chị tôi đều tài giỏi, dù sao họ cũng sẽ chống đỡ phía trước cho tôi.

- Bà nội muốn thuê đội tìm kiếm? - Anh cả lên tiếng hỏi.

- Không thể trông chờ vào những đội tìm kiếm của hãng máy bay, tổ chức chính phủ hay gì gì đó. Có tới 167 hành khách, họ sẽ không chỉ chú tâm tìm kiếm ba. - An An đáp lại.

- Vậy chi tiền thuê đội tìm kiếm là được. Thời gian vô cùng gấp gáp, sao em còn về đây? - Giọng anh cả lộ vẻ giận dữ. Đường như anh đoán được An An sẽ nói gì tiếp theo, còn cái đứa IQ thấp như tôi vẫn đứng một bên há mồm nghe và không nói được câu nào.

- Nếu tự mình xử lý được thì em đã không phải trở về đây. Bà nội bất tỉnh, ba đứa em đều mới mười bảy tuổi, hội đồng cổ đông không đồng ý cho em rút vốn để trả cho đội tìm kiếm vì số tiền không hề nhỏ, chúng ta muốn tìm trên quy mô lớn, thậm chí em còn không được dùng quá hạn mức cho phép của ngân hàng và không được phép bán bất động sản. Muốn huy động vốn bây giờ ngoài anh cả ra, trong nhà mình không còn ai có thể làm được. Anh cả... theo em, đi theo em về trụ sở chính được không?

Tôi nhìn thấy trong ánh mắt của An An có nét như cầu xin, van lơn. Đây là lần đầu tiên tôi thấy ánh mắt đó từ người chị toàn năng và kiêu ngạo này. Bỗng chốc tôi bừng tỉnh, tôi đã hiểu lý do anh cả giận dữ nhưng còn chưa kịp lên tiếng can ngăn thì giọng anh cả đã gay gắt.

- Em muốn anh rời chỗ này đi theo em? Em có đầu óc không vậy An An? Anh là một bác sĩ, ba tiếng nữa mẹ sẽ được phẫu thuật, chỉ có 15% hy vọng thôi đó, em lại muốn anh rời nơi này?

- Anh là tiến sĩ y khoa trẻ nhất thật đấy, nhưng anh không phải là người giỏi nhất ở đây! - Mặt An An đỏ bừng, giọng nói cũng trở nên cao vút. - Anh cũng không phải là người thực hiện ca mổ ẹ. Ở đây có nhiều giáo sư giỏi có thể thay anh, nhưng không ai có thể thay anh kí vào đồng giấy tờ bảo lãnh rút tiền cả...

- Đủ rồi!

Anh cả gầm lên, phất tay và ngồi xuống bên giường mẹ. Anh là bác sĩ có khác, tay phải của mẹ đầy dây dợ vậy mà anh vẫn biết cầm lên như thế nào.

An An ngưng lại sau khi bị anh cả quát, nhưng không phải tại chị sợ, mà chắc chắn là vì chị chưa nghĩ ra cách thuyết phục. Quả nhiên, một lát sau chị ngẩng đầu lên, tiến gần về phía giường mẹ. Từ góc nhìn của mình tôi thấy bàn tay chị khẽ run rẩy khi phủ lên mu bàn tay trái của mẹ. An An chậm rãi nói:

- Em đã nói chuyện với luật sư rồi. Nếu ba đứa em cùng kí vào biên bản yêu cầu phía bệnh viện thì dù anh nói gì đi nữa họ sẽ không được phép phẫu thuật.

Anh cả đứng phắt dậy, thẳng tay tát An An.

- Em muốn hại chết mẹ sao?

An An không nao núng, chị thậm chí còn chẳng quan tâm tới dấu năm ngón tay đỏ ối trên má mình, chỉ đợi anh cả bình tĩnh lại rồi chậm rãi đáp:

- Mẹ chỉ có 15% hy vọng phẫu thuật thành công, cơ hội tìm thấy ba ở thời điểm này cũng tương đương thế. Nếu phải lựa chọn mất mẹ và mất cả ba lẫn mẹ, em đương nhiên lựa chọn về đầu tiên.

Tôi biết An An không có ý đó, chị chỉ cố gắng thuyết phục anh cả theo chị trở về Mỹ giải quyết đồng giấy tờ, thủ tục. Với chúng tôi thì ba và mẹ đều quan trọng như nhau, nhưng với anh cả thì khác. Anh có thể bỏ mặc mẹ trong tình trạng này mà đi sao?

Một bàn tay kéo vạt áo tôi, quay lại thấy Bình Bình đã tỉnh, tôi đỡ chị ngồi dậy. Có lẽ chị đã nghe được toàn bộ cuộc tranh cãi. Chị mấp má môi, nói rất nhỏ nhưng đủ để cả bốn chúng tôi nghe rõ:

- Ba có thể không phải là ba anh, nhưng ông ấy là ba của chúng em, là chồng của mẹ chúng ta. Anh cả, em xin anh...

Câu nói của Bình Bình làm anh cả khựng lại, anh ngồi xuống ghế cúi đầu không nói. Lời Bình Bình nói là sự thật, ba không phải là ba anh nhưng ông là ba của chúng tôi, anh không muốn mất mẹ, chúng tôi cũng vậy nhưng anh có thể đứng yên nhìn chúng tôi mất ba, nhìn mẹ mất đi người bà thương yêu nhất sao? Nghe Bình Bình nói, tôi và An An đều không cầm được nước mắt, chỉ là tôi kiềm chế giỏi hơn chị hai mà thôi.

Anh cả ngồi đó, đấu tranh tâm lý hay lý trí gì đó tôi không biết nhưng cuối cùng thì anh cũng cho chúng tôi đáp án mà chúng tôi muốn.

Một tiếng sau anh cả và An An rời đi, để lại tôi và Bình Bình ở lại bên mẹ. Đừng trách An An lạnh lùng, quyết đoán. Bởi lúc rời khỏi phòng mẹ, tôi thấy chị ấy khuyu xuống ở góc hành lang, đè nén tiếng khóc. Tôi nghe thấy chị ấy lí nhí nói:

- Mẹ, con xin lỗi, nhưng... mẹ... con không sai... mẹ...con xin lỗi...

Tôi đã không tiến lại gần ôm chị và vỗ về chị như đã làm với Bình Bình. An An mạnh mẽ và quyết đoán lắm. Ngay cả khi xin lỗi mẹ thì chị ấy vẫn nói: con không sai. Nhưng điều đó không có nghĩa là chị không yêu mẹ và bằng quan trước ca phẫu thuật của mẹ. Lúc chia tay, tôi chỉ biết nắm chặt tay An An. Nhìn vào mắt chị, dường như chị nhận ra tôi muốn nói gì. Tôi nhận được tin nhắn sau đó: “Chăm sóc mẹ và Bình Bình.” Tôi nhắn lại: “Chị yên tâm, còn có em.” mà chẳng biết tin nhắn ấy có tới kịp trước khi An An lên máy bay không.

Ca mổ bắt đầu, chỉ có tôi và Bình Bình đứng trợ trợ bên ngoài phòng mổ. Bình Bình đã một ngày không ăn uống, sắc mặt chị tái nhợt. Tôi cũng chẳng thể khuyên chị ăn uống được vì tôi cũng không nuốt nổi. Vốn dĩ anh Minh ở lại với hai chị em tôi nhưng Bình Bình cứng rắn đuổi anh ấy đi, yêu cầu anh ta hỗ trợ anh cả và An An.

Ngày thứ hai (2)

Tôi không biết anh cả và An An xử lý mọi việc thế nào chỉ biết ca mổ dài thật là dài. Bình Bình xỉu hai lần được đưa về phòng bệnh, tỉnh một chút lại vịn tay y tá nào đó trở lại phòng cấp cứu, còn tôi một bước cũng chẳng rời nơi đó. Ca phẫu thuật dài hơn mười hai tiếng đồng hồ, hết tốp bác sĩ này lại đến tốp bác sĩ khác đi vào. Đến khi tôi tưởng mình cũng sẽ xỉu giống Bình Bình thì vị bác sĩ già, trưởng khoa của anh cả đi ra, ông nhìn hai chị em tôi, mắt toát ra vẻ thương cảm.

- Các bác cố gắng hết sức rồi, nhưng mẹ các cháu đã rơi vào hôn mê sâu, được hay không phải trông chờ vào chính ý chí sống của bà...

Mẹ được đưa trở về phòng bệnh ban đầu. Tôi và Bình Bình ngồi ở giường bên cạnh nhìn chăm chăm vào mẹ. So với hôm qua số dây dợ gắn vào người mẹ không có giảm đi mà còn nhiều hơn. Bình Bình hoảng hốt hỏi tôi:

- Mẹ có tỉnh lại nữa không?

Tôi nắm tay Bình Bình.

- Có chứ! Nhất định!

Mười mấy tiếng không liên lạc với anh cả và An An, tôi vuốt màn hình iPhone, định dùng Skype hỏi thăm. Tình hình của mẹ hẳn đồng nghiệp anh cả đã gọi thông báo rồi, tôi chỉ muốn biết việc tìm kiếm ba đã được triển khai hay chưa. Bảng thông báo Skype hiện vài tin tức kinh tế, tôi mở ra xem vì nhìn thấy ảnh anh cả và An An. Chỉ mười mấy tiếng ngắn ngủi mà hình ảnh của hai người đã lan tràn khắp các mặt báo với đủ thứ tiêu đề khác nhau: Ba thành viên của Family Company ngã ngựa, ai là người thay thế? Vốn lưu động bị rút, giá cổ phiếu giảm thảm hại, biến cố kinh tế... Có thể âm ỉ tới mức này hẳn là An An lên kế hoạch rồi, tôi chẳng hiểu mục đích cũng như cách làm của chị, nhưng thấy hình ảnh của họ xuất hiện liên tục trên mặt báo thì chắc là đang rất bận rộn. Tôi tắt di động, cái đũa vô dụng như tôi, tốt nhất đừng làm phiền họ. Tôi bật ti vi, thời sự đưa tin về vụ máy bay rơi khiến hai chị em căng mắt căng tai ra xem.

“... đã tìm thấy mười thi thể nạn nhân ở một đảo nhỏ gần...”

Nghe được từ “thi thể” tôi đã thấy lạnh buốt trong tim, còn chưa kịp quay sang an ủi Bình Bình thì đột nhiên mấy móc kêu títt títt chói tai. Bình Bình đang dựa đầu vào vai tôi bật dậy. Chị điều dưỡng được phân

chăm sóc mẹ tôi vội vã bấm chuông cấp cứu. Chị em tôi được kéo ra ngoài nhưng qua khe cửa chúng tôi vẫn nhìn thấy bác sĩ đang dùng kích điện để kích thích tim mẹ đập trở lại. Bình Bình hoảng loạn gào thét. Tôi tóm chặt hai tay chị, dùng trán đập mạnh vào đầu chị. Bình Bình bị đau, bình tĩnh một chút, ngẩng đầu lên nhìn tôi. Hai mắt chị sưng đỏ ầng ậc nước, miệng mếu máo khóc, còn gì là hình tượng Super Star nữa chứ? Chị run rẩy hỏi tôi:

- Mẹ... như vậy, ba... ba nữa... chị phải làm sao?

Tôi lấy hai tay giữ chặt má Bình Bình, bắt chị phải nhìn tôi.

- Bình Bình đừng sợ, chị còn có em. Ba và mẹ đã như vậy, nếu cả chị cũng suy sụp thì em phải làm sao?

Bình Bình ngẩng người nhìn tôi. Hình như bây giờ chị mới nhớ ra chị là chị của tôi thì phải. Chị khẽ gật đầu, nghẹn ngào nói:

- Xin lỗi Thanh Vũ, chị... chị sẽ cố gắng không để em phải chăm sóc thêm cả chị nữa.

Tôi ôm Bình Bình vào lòng. Bình Bình cố gắng đè nén để không khóc thành tiếng.

Bác sĩ trực đêm hôm đó khi ra khỏi phòng nhìn thấy chị em tôi thì cân nhắc một hồi mới trả lời:

- Tình trạng của mẹ hai cháu rất nguy hiểm, cũng nên chuẩn bị tâm lí nhé vì trường hợp như vừa rồi vẫn có thể xảy ra và không chắc lần sau sẽ may mắn như lần này.

Nói thế có nghĩa là, mẹ tôi có thể ra đi bất cứ lúc nào. Anh cả phản ứng gay gắt với An An là vì anh biết chuyện này có thể xảy ra sao? Vì đi cùng An An thì anh ấy có thể mất đi cơ hội nhìn mẹ lần cuối. Vậy mà cuối cùng anh ấy vẫn đi, không biết vì trong tâm anh ấy đã coi ba là ba anh ấy, hay vì ba là người vô cùng quan trọng của mẹ, hay vì ba là ba của mấy đứa tôi? Tôi đang miên man suy nghĩ thì Bình Bình đột nhiên hỏi:

- Bác sĩ, mẹ cháu có thể nghe không?

Bác sĩ gật đầu. Tôi chợt nhớ bản tin trên tivi mà hai chị em tôi vừa mới xem, mồ hôi lạnh chợt vã đầy lưng tôi. Xem ra là mẹ bị kích thích khi nghe được tin vớt được “mười thi thể”. Bình Bình cũng nhận ra thì phải, chị nén khóc hỏi tiếp:

- Bây giờ bọn cháu có thể làm gì không?

Ông bác sĩ già thở dài một hơi rồi đáp:

- Cố gắng nói chuyện nhiều, kích thích ý chí muốn sống của mẹ các cháu.

Ông bác sĩ đi rồi còn tôi với Bình Bình ngồi xụi lơ bên cái giường cạnh giường mẹ. Bình Bình nhìn chăm chăm vào mẹ, còn tôi nhìn chăm chăm vào đám mây móc gắn vào người mẹ như sợ rằng chỉ rời đi một giây chúng sẽ lại kêu ầm ĩ. Bình Bình đột nhiên lên tiếng:

- Ba mất mẹ chắc chắn không muốn sống.

Tôi im lặng, nhưng sống mũi cay xè. Hai cái người hơn bốn chục tuổi đầu này, già rồi còn lãng mạn thấy ớn. Lần nào thấy họ trắng trợn bày tỏ tình cảm trước mặt con cái, tôi cũng chỉ trưng ra cái bộ dạng sắp nôn đến nơi nhưng mà trong lòng lại thấy dễ chịu vô cùng. Có đứa con nào không thấy vui khi bố mẹ chúng yêu nhau? Tôi chẳng thể tưởng tượng được mẹ sẽ ra sao nếu mất ba.

Ngày thứ ba (1)

Sáng ngày hôm sau chúng tôi nhận được tin từ anh Minh, đã tìm thấy hành khách còn sống đầu tiên trên chuyến bay tử thần đó. Hành khách này trôi dạt vào một hòn đảo nhỏ của Indonesia và được ngư dân cứu. Tôi và Bình Bình mừng như sấm phát điên.

Tối đó tin tức lại tới. Hành khách còn sống kia đã tỉnh lại và xác nhận trước khi máy bay chìm thì 167 hành khách đều đã mặc áo phao và thoát ra khỏi máy bay. Như vậy cơ hội tìm được người sống cao hơn rồi. Nếu là ở giữa đại dương bao la thì mọi người cũng không ôm nhiều hy vọng nhưng nơi máy bay rơi lại cách phía Nam của quốc đảo Indo* không xa. Nơi này có rất nhiều đảo nhỏ và ngư dân vì vậy cơ hội sống của họ lại càng cao.

*Indo: viết tắt của Indonesia.

Cả gia đình tôi nhận được tin thì bừng lên hy vọng. Nhưng làm sao để tìm ra ba tôi đây? Indo có hàng trăm đảo lớn nhỏ, nhờ ba tôi bất tỉnh hoặc mất trí nhớ thì sao? Trong khi tôi đang mông lung nghĩ đủ thứ thì Bình Bình dường như lấy hết quyết tâm cầm tay tôi nói:

- Thanh Vũ, chị... chị đi tìm ba đây. Em chăm sóc mẹ một mình được không? Nếu... nếu tìm thấy ba, mẹ nhất định tỉnh, nhưng nếu... nếu... ba... - Mắt chị đỏ hoe.

Ngày thứ ba (2)

Tối đó còn mình tôi ngồi ngây ra bên giường cạnh giường của mẹ. Nửa đêm đột nhiên máy móc lại kêu tí tít âm lên. Tôi ngẩng phắt dậy nhìn vội vào màn hình ti vi. Rõ ràng không có tín tức gì, sao lại...

Bác sĩ, điều dưỡng vội vàng tập trung tới. Tình trạng của mẹ quá nguy kịch, còn tôi lại sợ gây người lùi tít vào góc tường nên chẳng ai để ý. Lúc đó tôi mới hiểu vì sao cấp cứu phải đưa người nhà bệnh nhân ra ngoài. Càng nhìn cấp cứu tôi càng sợ hãi và hoảng hốt. Nếu mẹ tôi mất thì sao? Lần đầu tiên kể từ lúc biết tin dữ chân tôi nhũn ra, tôi ngồi sụp xuống, ánh mắt dán vào sàn nhà, không dám ngẩng lên nhìn. Tôi ao ước giá như lúc này tôi không chỉ có một mình, dù bên cạnh tôi là Bình Bình yếu đuối chỉ biết khóc nháo cũng được, miễn là có người bên cạnh tôi. Tôi không muốn ở đây một mình, một mình đối diện với cái chết bất cứ lúc nào cũng có thể tới với mẹ của tôi.

Chẳng biết bao lâu thì tiếng máy móc dịu xuống, tôi nghe thấy tiếng thở nhẹ nhõm của ai đó. Một bác sĩ trẻ, có lẽ là bạn của anh cả, kéo tôi đứng dậy, đẩy tôi ngồi xuống ghế sofa, dịu giọng vỗ nhẹ vai tôi nói:

- Mẹ em qua cơn nguy hiểm rồi, cố gắng lên.

Mọi người lại lục tục rời đi, trong phòng chỉ còn lại mình tôi. Không hiểu sao lúc đó tôi lại nhớ ba từng nói với tôi: Con trai ba lớn rồi, con trai ba là người mạnh mẽ nhất.

Tôi gượng đứng dậy, kéo ghế lại gần mẹ. Lần đầu tiên mở miệng nói chuyện với mẹ kể từ khi tôi tới đây. Trước đó không nói vì tôi chẳng biết nói gì với một người bất tỉnh. Nhưng giờ tôi phải làm gì đó. Tôi xoa nhẹ trán mẹ, chỗ duy nhất tôi nhìn ra không gắn máy móc, dây dẫn truyền dịch gì cả.

- Mẹ ơi, giờ mẹ xấu chết người đi được. Tóc cắt trụi lủi, mặt trắng bệch. Nhưng mà xấu thế nào thì ba vẫn thương mẹ thôi.

- Mẹ, tìm thấy người sống sót đầu tiên rồi. Super Star nhà ta cũng tham gia tìm kiếm ba rồi. Mẹ chả bảo chẳng có việc gì làm khó được bộ ba siêu nhân ấy còn gì? Anh chị sẽ tìm được ba nhanh thôi.

- Mẹ đừng sợ, có con bên cạnh mẹ nè.

- Mẹ nhanh tỉnh đi, tuần sau con thi học kì rồi. Con có giỏi như anh chị đâu, nghỉ nhiều là bị đúp đấy. Con đẹp trai thế này mà đúp thì ê mặt lắm.

...

- Mẹ, nếu mẹ không tỉnh An An sẽ tự trách bản thân lắm và anh cả cũng không tha thứ cho An An đâu.

...

- Mẹ... mẹ... con sợ lắm...

Nói đến đây mặt tôi đã ướt đầm nước mắt. Tôi nghe thấy sau lưng tiếng mở cửa, tiếng nói chuyện của chị điều dưỡng được phân trực đêm tại phòng của mẹ và tiếng của hộ lý được gia đình tôi thuê chăm sóc mẹ, cả hai chắc vừa được bác sĩ gọi đi dặn dò. Tôi nhanh tay gạt nước mắt.

Ngày thứ tư

Đã bốn ngày kể từ ngày ba mẹ tôi gặp tai nạn. Tôi được anh Minh gửi tới ột đoạn video trên Youtube có tới hơn vài triệu lượt view mặc dù nó mới đăng tải cách đây hơn một ngày. Đó là bài hát Stay With Me của Bình Bình. Cuối bài hát, tôi thấy Bình Bình đầm nước mắt nhưng vẫn đẹp đến khó tin. Đây là khác biệt giữa điện ảnh và đời thực. Mấy hôm trong viện, Bình Bình nhà tôi khóc lóc với hai mắt sưng húp nhìn vô cùng khó coi. Nhưng trong đoạn video này Bình Bình xinh đẹp, run rẩy nói về việc mất tích của ba chúng

tôi và xin mọi người giúp đỡ tìm kiếm. Supper Star của thế giới có khác. Báo chí đưa tin âm âm sau bài hát đó và có rất nhiều người đăng kí tình nguyện tới Indo để phụ giúp tìm người.

Không dừng lại ở đó, anh Minh báo cho tôi biết Bình Bình đã lên kế hoạch tham gia lưu diễn tại bốn địa điểm ở Indo, kêu gọi fan hâm mộ giúp chúng tôi tìm kiếm ba.

Anh cả chưa trở về. Việc điều động tiền thuê đội cứu hộ đã có rồi nhưng sao anh không về? Chắc hẳn An An cảm chân anh. Ba người đứng đầu gia đình tôi đột nhiên gục ngã, vì thế anh cả và chị hai buộc phải chèo chống. Dù sao Company Family cũng là tâm huyết cả đời của ông bà nội, ba và mẹ tôi. Anh cả có thể buông tay, đúng ra anh ấy đã buông tay từ cái ngày anh đòi làm bác sĩ và An An nói sẽ trở thành người kế thừa, nhưng lúc này đây anh ấy lại lựa chọn ở bên cạnh An An chứ không phải bên cạnh mẹ và tôi. Suy cho cùng cả hai kiên quyết chống đỡ cuối cùng chẳng phải vì cái nhà này, vì tôi và vì Bình Bình đó sao?

Tôi chỉ có thể ngày ngày nhận điện thoại, bình tĩnh nói với anh chị:

- Yên tâm, còn có em bên mẹ mà!

Nhìn Bình Bình cháy hết mình với bài hát Stronger trong một đoạn video lưu diễn ở Indo mới được upload lên Youtube, lại nhìn bản tin kinh tế có ảnh anh cả và chị hai trong bộ đồ công sở được chụp trong buổi họp hành, tọa đàm kinh tế hay thảo luận gì đó, tôi bỗng thấy mình thật nhỏ nhoi. Nhưng lại một lần nữa tôi hít một hơi thật sâu cố gắng gạt bỏ cái cảm giác tự ti đang nhen nhóm trong lòng. Tôi cúi xuống xoa trán mẹ, nỗ lực cười dù biết mẹ chẳng nhìn thấy.

- Mẹ, các anh chị đang rất cố gắng tìm ba, thế nên mẹ phải thật mau tỉnh lại.

Ngày thứ năm

Cửa phòng mẹ chợt mở. Chị điều dưỡng dẫn vào một người, tôi ngạc nhiên vì đó chẳng phải là nhỏ bạn bàn trên cùng lớp với tôi sao? Nhỏ cúi gằm đầu, lùn cùn đứng đằng sau khi chị điều dưỡng nói:

- Bạn em tới thăm mẹ em này.

Nhỏ bạn vẫn không dám ngẩng đầu, đi lên hai bước cúi vào tay tôi bó hoa bibi trắng rồi lùi lại, lí nhí nói:

- Gần tuần rồi bạn nghỉ học nên tôi tới thăm.

Tôi ngạc nhiên, làm sao nhỏ biết nhỉ? Vì mẹ tôi cũng là mẹ Bình Bình, sợ đám phóng viên làm phiền nên tin tức mẹ tôi nhập viện bị bưng bít rất kín mà. Nhỏ như nhìn ra nghi hoặc của tôi vội vàng ngẩng đầu thanh minh:

- Anh trai tôi làm ở khoa này... anh nói mẹ của Bình Bình đang nằm khoa anh ấy...

Thấy tôi nhíu mày, nhỏ lại càng vội vàng giải thích:

- Á... Không phải tôi theo dõi cậu nên biết đâu... có thể cậu không nhớ, nhưng tôi học cùng mẫu giáo với ba chị em cậu... Giờ cùng lớp, thấy cậu chẳng bao giờ nhắc tới họ, tôi đoán cậu muốn giấu nên...

Vừa đúng lúc đó, anh bác sĩ trẻ cấp cứu ẹ tôi cái đêm chỉ có một mình tôi ở lại viện thò đầu vào:

- Tâm sự đến đâu rồi?

Nhỏ bạn xấu hổ quá, vội quay người chạy đi mất. Tiếng anh bác sĩ lâu bầu đằng sau:

- Ở nhà thì đòi bằng được tới sao nói vài câu đã chạy mất thế...

Tôi nhìn bó hoa, cười nhẹ, mẹ tôi thích nhất là hoa bibi vì ba tôi nói nó mộc mạc, giản dị nhưng càng ngắm lại càng thấy yêu như chính mẹ tôi vậy. Tôi nhớ tôi chỉ nói có một lần về điều này trên trang blog, vậy mà nhỏ nhớ sao? Cắm hoa vào lọ, tôi xoa nhẹ trán mẹ.

- Mẹ ơi, tên bạn ấy là Nụ, Nguyễn Thị Nụ với Nguyễn Thị Sen của mẹ thì cái tên nào quê hơn hả mẹ?

- Mẹ ơi, mỗi lần con cảm thấy tự ti trước anh chị, con lại nhìn mẹ. - Nói đến đây tôi phì cười, tưởng tượng được lúc bình thường nghe câu này mẹ hẳn là vớ được cái gì cũng sẽ ném về phía tôi. - Con nghĩ sau này á, con chỉ cần giống như mẹ ấy, mẹ tìm được ba, con tìm được một cô người yêu trên mọi phương diện xuất sắc như ba là được. Nhưng mà mẹ ơi... - Tôi lại cười. - Bạn ấy, bạn ấy vừa

đến đó... Bạn ấy chẳng đẹp nhất châu Á, tài năng nhất châu Âu, và giàu nhất châu Mỹ như tiêu chuẩn chọn bạn gái của con, nhưng mà... chắc con thích bạn ấy rồi. Mà sao con không nhận ra bạn ấy học cùng mẫu giáo mẹ nhỉ? Còn nữa, sao con cũng thích bạn ấy mà không nhận ra bạn ấy cũng thích con nhỉ?

3. Phần 3 (hết)

Ngày thứ sáu

Ngày hôm nay có lẽ là ngày tươi sáng nhất trong một tuần đen tối của gia đình tôi. An An gọi điện nói bà nội bên kia đã tỉnh rồi. Bình Bình đang lưu diễn ở Indo cũng đã có lịch quay trở về. Nhưng điều khiến tôi vô cùng kích động là khi nhận được điện thoại của anh cả. Có người liên lạc báo cách đây hai hôm đã nhìn thấy ba tôi. Tôi bật loa ngoài ẹ nghe. Nghe anh cả nói liên hồi, tôi thấy buồn cười, tới tận giờ tôi mới biết ông anh trai tài hoa-băng giá-lạnh lùng của mình hóa ra lại lảm nhảm thế. Mẹ đương nhiên không đáp lời, ấy vậy mà ông có thể tám chuyện tới gần một tiếng.

Lúc ngồi nghe anh cả lải nhải, mắt tôi lơ đãng nhìn vào màn hình monitoring* hiển thị chức năng sống. Cả tuần nay cứ rảnh là tôi lại nhìn chăm chăm vào đó, nên biết huyết áp của mẹ sau phẫu thuật luôn là 100/60-70 mmHg, mạch đập chỉ xung quanh con số 50, chỉ khi nào mẹ rơi vào tình trạng cấp cứu tôi mới thấy hai chỉ số này thay đổi. Nhưng bây giờ khi nghe anh cả nói thì hai chỉ số này đều tăng thêm 10 nhịp mà máy móc không hề báo tín hiệu cấp cứu. Tôi hỏi anh cả. Anh trầm ngâm một lát rồi nói:

*Monitoring: máy theo dõi các chức năng sống như mạch, nhiệt độ, huyết áp, điện tim đồ của bệnh nhân.

- Vì mẹ đang nghe chúng ta nói mà.

Tôi nghe rõ trong giọng của anh có ý cười.

Ngày thứ bảy

Buổi sáng, hai chị điều dưỡng đẩy xe dụng cụ tới giường mẹ. Tới giờ chăm sóc rồi. Tôi lấy ngón tay chọc chọc vào vai mẹ.

- Mẹ, mẹ ghét bị người ta đụng chạm vào cơ thể lắm mà, giờ sắp bị lột sạch đồ, người chỗ nào cũng bị sờ tới sờ lui...

Hai chị điều dưỡng nghe vậy thì cười lăn. Tôi khịt khịt mũi, cố không cười và tỏ vẻ nghiêm túc nói:

- Con trai cố gắng giữ lại chút tự tôn ẹ nên con ra ngoài đây nhé.

Buổi chiều, tôi tìm thấy trong điện thoại của mẹ một cuốn tiểu thuyết được đánh dấu trang. Nó được đánh dấu cách đây bảy ngày, vậy chắc mẹ đang đọc dở rồi. Tôi hí hửng ra mặt, vì anh cả gọi về nói có thể đọc sách ẹ nghe nhưng tôi quả thực chẳng biết phải đọc sách gì nữa.

Phòng chỉ có tôi với mẹ, tôi cao giọng đọc tiếp từ phần đánh dấu:

“Chúng tôi cứ ngồi như thế mãi. Cuối cùng, khi tôi đã cạn nước mắt, Christian đứng lên, ôm tôi và bế tôi đặt vào giường của anh. Một lúc sau, anh nằm bên cạnh tôi trong bóng tối. Anh kéo tôi vào vòng tay, ôm tôi thật chặt, rốt cuộc tôi cũng chìm vào một giấc ngủ tối tăm và hỗn loạn.”

...

“Christian đang rúc vào cổ tôi khi tôi dần thức giấc.

‘Chào buổi sáng’, em yêu, anh thì thào và nhắm nháp tai tôi. Mắt tôi run rẩy mở ra rồi đóng lại ngay lập tức. Ánh sáng rực rỡ buổi ban mai tràn ngập căn phòng, và tay anh đang nhẹ nhàng vuốt ve ** tôi, nhẹ nhàng trêu chọc tôi. Làn tay xuống dưới, anh túm lấy hông tôi trong lúc nằm đằng sau, ôm tôi thật chặt...”

Đọc đến đây tôi xanh mặt lại, đứng bật dậy và vứt bẹp cái điện thoại xuống giường gào lên:

- Mẹ đọc cái quái gì thế hả? 50 sắc thái hóa ra là truyện... truyện... - Cuối cùng tôi cũng không bật ra được từ “khiêu dâm” vì nhìn thấy chị họ lý đang quay về phòng.

Tôi lẩm bẩm:

- Mẹ ôi, con không ngờ, ba mà biết...

Bất chợt tôi nhìn thấy bảng thông báo huyết áp và tim mẹ đột nhiên tăng. Tôi vội vàng vừa xoa tay vừa nói:

- Trời biết, đất biết, mẹ biết, con biết, ba tuyệt đối sẽ không biết...

Khi tôi lặp lại câu thần chú này đến lần thứ ba thì thấy huyết áp và nhịp tim của mẹ trở về bình thường. Hú vía, tí nữa thì bác sĩ cả khoa lại tập trung ở đây, lúc đó tôi không thể nói với họ là tình trạng mẹ chuyển biến vì tôi dọa sẽ mách ba tôi là mẹ tôi đọc truyện khiêu dâm được.

Ngày thứ tám

Sau khi kiểm tra tình trạng sức khỏe của mẹ vào buổi sáng, ông bác sĩ già trưởng khoa cười hiền lành:

- Mẹ cháu có dấu hiệu khá hơn nhiều rồi. Tổn thương xuất huyết đã được giải quyết nhưng di chứng thì phải đợi mẹ cháu tỉnh mới biết được.

Tôi muốn hỏi, bao giờ mẹ tỉnh, nhưng cuối cùng lại không hỏi. Khá hơn có nghĩa là mẹ sẽ không đột ngột rơi vào tình huống nguy hiểm có thể chết bất cứ lúc nào như mấy hôm trước, chứ còn tỉnh lại thì có thể là ngày mai, tháng sau, cũng có thể là... không bao giờ. Tôi hiểu điều đó nhưng không muốn bác sĩ xác nhận nó, thế nên lựa chọn im lặng. Ông bác sĩ trước khi rời đi, khẽ xoa đầu tôi nói:

- Cháu giỏi lắm. Kiên cường lắm.

Tôi ngồi ở một bên giường, hai tay buông thõng nhìn mẹ một hồi lâu. Nếu không tìm được ba, và nếu mẹ không tỉnh lại nữa. Tôi cũng không chắc mình có thể kiên cường tới bao giờ.

Chiều muộn lúc tôi đang đọc Tiếng chim hót trong bụi mận gai ẹ nghe thì nhận được tin của đội tìm kiếm. “Trả cho họ mấy trăm nghìn đô đúng là không công toi.” -Tôi chắc cú An An nhà tôi sẽ nói câu đó khi nhận được tin. Đoàn tìm kiếm do gia đình tôi thuê đã tìm được một áo sơ mi và một áo phao của hãng máy bay ba tôi đi trên một hòn đảo phía Nam của Indo. Đáng tiếc hòn đảo nhỏ đó không có dân cư sinh sống, tìm kiếm liên tục mà không thấy người bị nạn. Nhưng điều đáng nói là áo sơ mi hiệu Romani kia lại giống hệt cái áo ba tôi đã mặc, phù hợp cả size và kiểu dáng. Đội tìm kiếm đã liên hệ thân nhân của 166 hành khách còn lại để xác nhận có hành khách nào khác cũng mặc đồ tương tự không. Kết quả cho thấy chiếc áo kia khả năng lớn là của ba tôi. Vậy có thể loại trừ được khả năng lớn nhất là ba tôi đang lênh đênh trên biển. Tám ngày mà còn lênh đênh trên biển thì hẳn ba tôi làm bạn với vua Thủy Tề rồi.

Bình Bình kích động gọi điện về cho tôi. Chị ấy nói đã liên lạc được với đội tìm kiếm và đang trên đường tới gặp họ. Bà nội tuy đã tỉnh lại nhưng vẫn cần được chăm sóc, công việc công ty vẫn bộn bề nên anh cả và An An không thể tới Indo được. Tuy nhiên anh Minh cũng đang trên đường tới Indo vì thế Bình Bình không chỉ có một mình.

Ngày thứ chín

Đó là ngày chủ nhật. Nụ vào viện với tôi từ sáng. Lúc các chị điều dưỡng chăm sóc vệ sinh ẹ, tôi với lời hứa “giữ lại ẹ chút tự tôn” đã không ở lại xem quá trình vệ sinh mà ngồi với Nụ. Nụ giao bài vở mấy ngày nghỉ học cho tôi. Tôi cười gãi cổ gãi tai một hồi thì thay vì cảm ơn, tôi lại phụt ra câu hỏi nghĩ mãi mấy hôm nay:

- Thích tố từ bao giờ?

Mặt Nụ đột nhiên đỏ ối, nhỏ nhết đồng vỗ vào tay tôi, cầu nhàu khề:

- Ai thích Vũ?

Tôi băng quơ đáp:

- Để ý người ta từ lớp mẫu giáo ba tuổi mà sao bảo không thích?

Bên kia cũng không chịu thua.

- Tớ muốn xin chữ kí Bình Bình, cậu đừng tưởng bỏ.
- Học cùng hai năm cấp ba có thấy đằng ấy nhờ xin chữ kí đâu?

Thấy Nụ không nói gì, tôi làm bộ đứng lên.

- Hôm nào Bình Bình trở về tôi xin chữ kí cho cậu, giờ tôi về phòng với mẹ đây.

Ai đó nín áo tôi, lí nhí nói:

- Tớ nghĩ nếu làm bạn gái em trai Bình Bình chắc không chỉ xin được chữ kí, còn xin được vé xem liveshow ấy nhỉ?

Tôi thấy mặt nhỏ đỏ bừng rồi, nhưng vẫn chưa chịu buông tha.

- Tớ chẳng muốn nói với ai về gia đình vì sợ mấy đứa con gái như cậu đấy. Tớ sẽ bảo với Bình Bình gửi vé liveshow cho cậu. Cậu về đi.

Lần này thì tôi đứng dậy thật.

Tôi có thể cái gì cũng thua kém ba và anh cả, nhưng riêng khoản tán gái thì hơn chắc. Mẹ xấu thế mà ba tôi mất tới hơn chục năm trời mới theo đuổi được còn anh cả thì tài giỏi đấy, đẹp trai, lạnh lùng đấy nhưng mà vẫn ế đó thôi. Tôi cá đến giờ anh còn chưa từng cầm tay cô gái nào chứ đừng nói gì đến hôn. Còn tôi ấy à, thích người ta bằng thật đấy nhưng mà theo đuổi tôi cũng là người ta, tỏ tình cũng là người ta kìa.

Quả nhiên thấy tôi đứng dậy, Nụ cuống lên nắm chặt tay tôi:

- Tớ không bị less, được chưa? Tớ... tớ hâm mộ Bình Bình... nhưng tớ... thích...
- Thích gì?

Nụ bị dồn ép quá cuối cùng cũng phải nói ra:

- Thích cậu!

Tôi sướng rơn trong bụng nhưng còn chưa kịp đáp lại thì điện thoại kêu. Nhìn thấy người gọi là anh Minh, tôi vội vã bắt máy:

- Thế nào rồi anh?

Tôi thấy ánh mắt lo lắng của Nụ nhìn tôi, bởi vì sau khi buông điện thoại, tôi chán nản ngồi vào ghế và Nụ hỏi gì tôi cũng im lặng.

Mũi tôi cay xè. Tôi thực muốn khóc. Gần mười ngày rồi, nếu ba tôi vẫn lệnh đệnh trên biển thì... Tại sao lại nhầm chứ? Rõ ràng chiếc áo được tìm thấy là của ba tôi mà. Tôi thần thờ lẩm bẩm:

- Phải nói gì với mẹ bây giờ?

Thật may hôm đó có Nụ, tôi không biết cảm giác hy vọng để rồi thất vọng thảm hại ấy sẽ ra sao nếu tôi phải gặm nhấm nó một mình.

Ngày thứ mười

Anh cả về nước.

Nhìn anh có vẻ hốc hác, mệt mỏi, hai mắt thâm quầng, râu ria xồm xoàm vì chắc không có thời gian hoặc chẳng để ý cạo. Anh cả trong bộ dáng này mất đi vẻ trắng trẻo đẹp trai kiểu thư sinh, trí thức thường ngày nhưng lại tăng thêm vài chục phần trăm độ man lì* khiến mấy chị điều dưỡng cứ lượn như chuồn chuồn báo mưa trước cửa phòng bệnh của mẹ.

*Man lì (manly): tính chất đàn ông, vẻ đàn ông.

Thư kí của mẹ nháy mắt nói với tôi, mấy ngày nay anh chỉ ngủ có hai tiếng một ngày. Tôi gật gật đầu, chợt nhận ra hình như đêm nào nằm viện tôi cũng ngủ được nhiều nhất là hai tiếng thôi thì phải. Đã vậy còn

rất nhiều lần đang ngủ hoảng hốt bật dậy nhìn chăm chăm vào máy monitoring xem mạch với huyết áp của mẹ, để biết mẹ chắc chắn còn sống.

Anh cả vỗ nhẹ vào vai tôi. Ảnh không nói gì, nhưng tôi đoán ảnh định nói: Em vất vả rồi.

Ba mẹ là của chung, còn phân biệt ai vất vả ai không sao?

Anh cả trở về, ảnh tranh hết việc của cả tôi, của cả chị họ lý, y tá, thậm chí bác sĩ trực cũng nói ảnh tranh cả việc của họ. Ảnh nói chuyện với mẹ nhiều lắm. Xin lỗi mẹ vì không bên cạnh chăm sóc mẹ, và cuối cùng tôi thấy ảnh vừa khóc vừa nói:

- Mẹ! Xin lỗi vì con không tìm được ba ẹ.

Ngày thứ mười một

Hôm nay Bình Bình về nước, tôi cùng anh Minh ra sân bay đón chị ấy. Trông Bình Bình cũng mỗi mẹt vô cùng. Chị ấy ngồi ở hàng ghế phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Điện thoại của chị liên tục báo tin. Tôi khó chịu nhắc chị tắt điện thoại đi mà nghỉ. Bình Bình uể oải mở điện thoại ra thì chợt bả ngồi thẳng người, chăm chú đọc cái gì đó. Rồi bất chợt hét lên, nhào người về phía trước, tóm lấy tay tôi kéo xuống. Anh Minh phải vội vàng cho xe tấp vào lề.

Khi cả ba chúng tôi cùng nhìn vào màn hình điện thoại thì tôi thấy một bức ảnh. Nước ảnh khá mờ nhưng có thể nhận ra đó là một người đàn ông châu Á, vóc dáng người đó gần giống ba. Một fan hâm mộ người Indo của Bình Bình đã đăng bức ảnh trên fanpage của Bình Bình. Trong bức ảnh là một người đàn ông nằm trên boong một con thuyền nhỏ rách nát gần một đảo nhỏ ít người qua lại ở phía Nam Indo. Anh Minh lập tức liên hệ với đội tìm kiếm. Bức ảnh cũng lập tức được gửi đi để điều tra. Bình Bình vội vàng gọi quản lý để đặt vé máy bay quay trở lại Indo, nhưng chuyến sớm nhất là sáu giờ sau đó. Thế nên chúng tôi quyết định trở về bệnh viện trước.

Ngày hôm đó anh cả và Bình Bình quay trở lại Indo. Tôi ngồi lại bên giường mẹ, lật mở trang tiếp theo của cuốn sách Tiếng Chim hót trong bụi mận gai nhưng chữ nghĩa cứ như nhảy múa trong đầu tôi vậy. Tôi gấp sách. Học cách anh cả cầm tay mẹ mà không ảnh hưởng tới đồng dây dợ gắn trên tay. Tôi không muốn lần nào nói chuyện cũng sờ trán mẹ.

- Lần này lại nhầm nữa thì sao hả mẹ?

Một lần ôm hy vọng để rồi thất vọng khiến tôi sợ lại phải hy vọng. Tôi áp má vào mu bàn tay mẹ, lẩm bầm:

- Anh cả, Bình Bình, An An đều đi tìm ba mà không thấy. Mẹ bảo bộ ba siêu nhân nhà mình chẳng gì là không làm được. Nhưng lần này lại nhầm nữa thì sao hả mẹ? Mẹ tỉnh lại đi. Bộ ba siêu nhân nhà mình vô dụng rồi, mẹ tỉnh lại đi hai kẻ tầm thường mẹ con ta cùng đi tìm ba, được không mẹ?

Huyết áp và mạch của mẹ đều tăng lên 10 nhịp. Tôi biết mẹ đang lắng nghe tôi. Nhưng lắng nghe thôi chưa đủ mẹ nhé. Phải cố gắng tỉnh dậy nữa cơ.

Ngày thứ mười hai (1)

Từ sáng đến giờ không có một chút tin tức nào cả. Tôi cố gắng làm gì đó để phân tán sự suy nghĩ. Chị điều dưỡng dạy tôi cách mát xa và vận động khớp tránh cho cơ thể bị loét và dính khớp do nằm lâu. Tôi lóng ngóng kéo chăn đắp ngang người mẹ lên nhìn thấy mẹ phải đóng bím, tôi vừa thò tay xoa bóp vừa lẩm bầm:

- Hồi bé mẹ nhìn con đóng bím chán rồi, nên đừng ngại con nhìn mẹ đóng bím nhé.

- Mẹ mở mắt ra mà nhìn hoa bibi kia, là bạn gái con tặng mẹ đó. Nhỏ dễ thương thế, đến thăm mẹ ba lần mà mẹ chẳng thêm để ý. Mẹ cứ thờ ơ với bạn gái con đi, rồi về già con dâu mẹ sẽ không thêm chăm mẹ đâu.

- 50 sắc thái của mẹ ấy, thành phim rồi, đang chiếu ngoài rạp đó, mẹ không muốn xem à?

- Ấy da, anh cả hai nhầm rồi mà một mảnh tình rách cũng chưa có, còn đợi mẹ đi làm mai đó. Bà An An nhà mình thì cũng cuồng công việc không khác gì anh cả. Không có mẹ nhắc nhở thì hai người ấy chỉ biết đến công việc và công việc thôi.

- Bình Bình nữa, chị ấy nổi tiếng thế, mẹ chả bảo môi trường showbiz cấm đồ còn gì, không có mẹ giám sát sao được.

- Con nữa nè, năm sau con thi đại học rồi. Con không giống anh chị, chẳng biết định hướng học cái gì hết. Còn đợi mẹ tư vấn nữa nè...

...

Ngó thấy chị hộ lý ra ngoài lấy nước chưa về. Tôi áp úng nói nhỏ:

- Đại khái là bọn con đều cần mẹ, mẹ à, tỉnh lại đi...

Ngày thứ mười hai (2)

Nửa đêm khát nước, tôi mò dậy tìm chai nước uống. Bà hộ lý trực đêm ngủ lả lơi trên ghế sofa. Nếu không phải mẹ đã qua giai đoạn nguy hiểm chắc tôi đã bực mà đá cho bà ta một cái. Bảo sao người bệnh cứ phải cần người nhà tới chăm, vì chỉ người nhà mới chăm nom hết lòng được.

Đang tính leo lên giường thì máy monitoring kêu. Tôi thấy nhịp tim và huyết áp của mẹ tăng tới 140/90 mmHg và 100 nhịp/phút thì vội vàng bấm nút cấp cứu. Bác sĩ rõ ràng bảo tình trạng nguy hiểm đã qua rồi mà, tôi lạnh toát cả người, nắm chặt tay mẹ.

Tiếng chân nhân viên chạy tới vang lên trong đêm tối rất rõ ràng, nhưng cái xiết nhẹ bàn tay của mẹ vẫn khiến tôi cảm nhận được. Tôi nhìn vội xuống bàn tay mình, nhìn vội mẹ nhưng không thấy thêm phản ứng gì. Tôi kích động nắm tay mẹ chặt hơn, gào to gọi mẹ. Anh trai Nụ thấy tôi kích động như vậy vội ôm tôi kéo ra. Nhưng trong một giây trước khi người ta gỡ tay tôi ra thì ai cũng nhìn thấy bàn tay mẹ khê nắm lại giữ ngón tay trở của tôi.

Một bác sĩ khác vội mở mắt soi đồng tử của mẹ rồi yêu cầu tiêm thuốc gì đó. Anh trai Nụ cũng kéo vội tôi tới bên đầu giường mẹ, bảo tôi gọi mẹ. Tôi như cái máy liên tục lặp đi lặp lại hai câu: “Mẹ ơi!” và “Con là Vũ nè mẹ!”

Chẳng biết tôi đã gọi bao nhiêu câu “Mẹ ơi” thì cuối cùng hàng mi mẹ khê run rẩy. Ai đó giảm ánh sáng đầu giường và tôi thấy mẹ mở mắt. Tôi gào lớn: Mẹ ơi.

Mẹ không xoay đầu lại được, nhưng tròng mắt mẹ chuyển về phía tôi. Tôi biết mẹ nghe thấy tôi gọi, tôi biết mẹ đang nhìn tôi.

Các bác sĩ cần kiểm tra kỹ lưỡng hơn tình trạng của mẹ, nên tôi được mời ra bên ngoài chờ. Tôi bấy giờ mới phát hiện ra mặt mình đầy nước. Vốn định rửa mặt rồi gọi cho anh chị thì điện thoại của tôi reo vang.

Tôi nhìn đồng hồ trên điện thoại: 12 giờ 01 phút. Số điện thoại gọi đến có mã vùng Indo.

Ngày thứ mười ba

- Thanh Vũ, tìm thấy ba rồi! Đúng là ba em ạ!

Chỉ hai câu ngắn ngủi ấy đã chấm dứt hoàn toàn mười ba ngày đen tối trong lịch sử gia đình tôi.

Ngày thứ mười bốn

Ba tôi thì ra bị nước biển dạt vào một hòn đảo, sau đó được một ngư dân cứu. Ngư dân này là một người Trung Quốc nhập cư bất hợp pháp, tiếng Indo không sôi lắm, lại không biết đọc nên không hay biết gì về chuyện máy bay rơi. Ba tôi bị thương ở chân, nhiễm trùng nặng, tỉnh được mấy lần nhưng không có cách nào giao tiếp được. Còn ngư dân kia thì không có tiền, cũng không có thể căn cước nên không dám đưa ba tôi đến bệnh viện. Việc kiểm soát ngư dân đánh cá chui chính phủ Indo cũng không làm chặt chẽ lắm nhưng lão ngư dân này vẫn sợ chính phủ “sờ gáy” nên che giấu bản thân rất tốt.

Nếu không phải có fan của Bình Bình tình cờ chụp được tấm hình của ba vào ngày thứ tám khi ông tỉnh táo được một chút, cố bò lên boong tàu ngồi, và nếu không có đội tìm kiếm ra sức làm việc thì hẳn là không có cơ hội tìm thấy ba tôi rồi. Bởi vì khi được tìm thấy, ba tôi đã rơi vào tình trạng nhiễm khuẩn huyết vô cùng nghiêm trọng. Thật may vì được đưa đến bệnh viện kịp thời. Bác sĩ nói, chỉ chậm thêm vài giờ nữa e rằng điều chúng tôi sợ nhất đã xảy ra.

Ngày thứ hai mươi bốn

Tôi bật màn hình chat Skype ẹ. Mẹ tôi vẫn nằm viện để phục hồi chức năng, ba tôi thì mới được rời phòng hồi sức cấp cứu, bác sĩ nói phải theo dõi thêm vài hôm mới cho xuất viện, về nước được. Hình ảnh của ba tôi hiện lên to ụnh trên máy tính. Sống mũi tôi chột cay xè, còn mẹ thì bật khóc. Đệ nhất soái ca của nhà tôi giờ nhìn đen xì, môi nứt toác, chẳng biết va đập thể nào rằng rụng mất hai cái, mặt mày thì hốc hác, mắt trũng sâu. Nói chung ba tôi bây giờ đủ tiêu chuẩn đóng thầy ma.

Ba tôi nhìn mẹ một hồi qua màn hình Skype thì cũng đỏ hoe mắt, nói:

- Anh vốn tưởng em không thể xấu hơn được nữa, không ngờ...

Tôi quay lại nhìn vẻ nhợt nhạt của mẹ và cái mũ len trùm đầu giấu đi đám băng quấn kín đầu mẹ thì rất là trung thực gật đầu với ba. Và câu nói đầu tiên của mẹ tôi từ sau vụ tai nạn với ba tôi là:

- Anh chết đi, đừng về nữa.

Ngày thứ ba mươi

Anh cả và Bình Bình đưa ba về nước, An An cũng đưa bà nội về nước.

Ba ôm chặt lấy bà nội ở sân bay, hai mẹ con khóc nháo một hồi và không phải Bình Bình hét lên vì đám fan hâm mộ đang lao tới thì chẳng biết ba tôi với bà nội tôi còn ôm nhau ở sân bay đến bao giờ.

Về đến nhà thì lại là màn ba mẹ tôi ôm nhau và bị bà nội trừng mắt, nên cái đôi buồn nôn này phải kéo nhau vào phòng. Hai cô giúp việc chuẩn bị đồ ăn trong bếp, anh cả và anh Minh bàn luận cái gì đó khá sôi nổi. Bà nội thì nghiêm mặt “thăm vấn” tình hình công việc của chị hai và chị ba tôi, lúc đó ba tôi khắp khiễng (vết thương ở chân còn chưa lành) đuổi theo mẹ tôi ra khỏi phòng, vừa đi vừa nhả nhó hỏi:

- Em xấu như thế anh có chê bao giờ đâu, sao em lại?

- Em lại làm sao?

- Sao em không hôn anh nữa? Anh xấu xí nên em ghét anh hả?

- Anh đi trông lại răng đi, thiếu hai cái như là đang hôn người khác á...

Ba tôi tím mặt, đám người còn lại bỏ lăn ra cười. Tôi đứng ở tủ để giày cũng ngoác miệng ra cười nhưng không ai phát hiện ra tôi. Ừ thì, luôn là vậy mà, tôi chẳng bảo tôi luôn là nhân vật phụ của cả nhà rồi sao. Có điều tôi có thể là nhân vật phụ trong một bộ phim tình cảm gia đình nhưng chắc chắn tôi sẽ không là một nhân vật phụ trong chính cuộc đời mình. Tôi xỏ giày, mở cửa ra ngoài. Không ai để ý cũng chẳng sao cả, tối nay tôi có hẹn học phụ đạo với Nụ, cả tháng nay tôi bỏ bê bài vở rồi.

Ngồi trên xe bus, tôi nhận được điện thoại của anh Minh. Vừa bấm nghe tôi đã nghe thấy tiếng chị ba, Bình Bình:

- Mọi người không biết đâu, người bình tĩnh nhất không phải là chị An An, là Thanh Vũ. Lúc mẹ cấp cứu ấy, nếu không có em ấy con thật sự không biết phải làm gì. Vì có Thanh Vũ nên con mới dám để mẹ lại mà sang Indo tìm ba đấy.

- Ừ, nếu không có Thanh Vũ, chỉ một mình Bình Bình con cũng không dám kéo anh cả sang Mỹ.

- Đồng nghiệp của con và trưởng khoa cũng nói, Thanh Vũ kiên cường lắm.

- Thì ba luôn nói với mọi người đứa mạnh mẽ, kiên cường nhất nhà này là thằng út mà.

- Ừ, ngày nào cũng nghe nó lải nhải bên tai, em mà không tỉnh dậy chắc điếc luôn với nó quá...

Và tiếp đó là tràng cười của cả nhà. Điện thoại cúp luôn. Một lúc sau tôi nhận được tin nhắn của anh Minh.

“Cảm giác được mọi người thừa nhận thế nào?”

À, thế nào hả? Được một đám “quái kiệt” thừa nhận thì cảm giác có thể là gì nhỉ? Tôi mỉm cười nhắn cho anh Minh hai chữ: “KHÔNG TỆ”, rồi soạn một tin nhắn khác: “Tớ sắp tới rồi.”

Ngần ngừ một lát tôi lại nhắn: “Bình Bình cho tớ hai vé ca nhạc, cuối tuần này có đi không?”

Ngoại truyện Ngoại truyện: Tài năng của mẹ

Tôi đã thành thói quen cứ mỗi lần sự tự tin của tôi bị đả kích là tôi lại quay sang nhìn mẹ. - Người được cho là “bình thường” giống như tôi trong cái nhà này. Điều này khiến tâm hồn tôi bình yên trở lại.

Ban đầu ba tôi không biết nhưng sau ông để ý tới hành động này. Làm ơn đừng nghĩ rằng ông luôn dõi mắt theo tôi mà phát hiện ra thói quen đó, chẳng qua người tôi nhìn không chỉ là mẹ tôi mà còn là vợ ông. Ông ngấm vợ nên phát hiện ra tôi đó thôi.

Rồi một hôm chúng tôi ngồi nói chuyện như hai người đàn ông. Cha tôi nói.

- Mỗi khi tự ti, con đừng nhìn mẹ. Bản thân mẹ con cũng có tài năng đặc biệt, khác hẳn những người khác. Tự con tìm sự đặc biệt riêng của mình đi và thôi cái việc cứ thiếu tự tin lại nhìn mẹ.

Tôi ngấm mãi mà không ra được cái “tài năng đặc biệt” của mẹ cho đến một hôm bốn anh em ngồi xúm lại với nhau trên ghế sofa xem phim kinh dị. Bạn của mẹ ghé qua chơi phán ột câu:

- Chị thật khéo dễ.

Lúc ấy tôi mới bừng tỉnh. Tài năng của mẹ tôi hẳn là ĐỂ rồi. Một lần đi party mà về “trúng số” ngay, lần thứ hai mang bầu lại một phát sinh ba. Ôi, đúng là tài năng quá đặc biệt, mỗi tội chẳng thể đem đi thi Vietnam Got Talent được. Ngoại truyện của mụ tác giả về vụ 50 Sắc thái

Bản gốc của bà là mẹ Sen đọc Kim Bình Mai, nhưng mụ tác giả quyết định đổi 50 Sắc thái cho nó “thời sự”. Có điều bà lại ngại đọc nên đành nhắn facebook cho đứa bạn thân vì mới nghe nó nói nó đọc rồi.

- Ê mày, 50 Sắc thái chương nào 18+ thế?

Tối mới thấy nó nhắn tin:

- Mới đi công tác xa chồng mấy hôm đã cần tìm đồ để “một mình” rồi hả?

Mụ tác giả: Oan này nhảy xuống sông Hồng chết mất xác luôn chứ không thể rửa được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-30-ngay-cua-nam-phu>